

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—
Ἑξάμηνος > 4,50
Τριμήνιος > 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἀπριλίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 22

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ὅλο ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ νησιοῦ, ὡς τὸ νότιο ἀκρωτήρι τῆς Σιαγόνος, ποῦ ἐκλείνει τὸν ὄρμο τῆς Ἐνώσεως, ἦταν ξερὸ καὶ ἄγονο. Δὲν ἐβλεπεσ παρὰ ἄμους καὶ κοχύλια, ἀνακατωμένα με κομμάτια ἀπὸ λάβες. Μερικὰ θαλασσοπούλια ἐσύχναζαν τὴν ἔρημην ἀκρογιαλιά, καθὼς καὶ ἀγριόπαπιες, ποῦ τοῦ κάκου προσπάθησαν νὰ τῆς σκοτώσουν με σαϊτίες, γιατί δὲν ἐστέκοντο καθόλου κ' ἦταν δύσκολο νὰ τῆς κτυπήσῃ κανεὶς πεταχτά. Κι' ὁ ναύτης ἔλεγε καὶ ξανάλεγε:

— Βλέπετε, κυριε Σμιθ, πόσο μᾶς χρειάζονται ἕνα-δυὸ κυνηγετικὰ τουφέκια; χωρὶς αὐτά, δὲν γίνεται τίποτα!

— Στὸ χέρι σου εἶνε, ἀπαντοῦσε ὁ ρεπόρτερ. Φέρε του σίδερο γιὰ τῆς κάννες, ἀτσάλι γιὰ τῆς φωτιές, θειάφι, κάρβουνο καὶ νίτρο γιὰ τὴν πυρίτιδα, ὑδράργυρο κι' ἀζωτικὸ ἔξω γιὰ τὰ καφούλια, μολύβι τέλος γιὰ τὰ σκάγια καὶ τῆς σφαῖρες, κι' ὁ κ. Σμιθ σοῦ κάνει πρώτης τάξεως τουφέκια!

— Ὅλ' αὐτὰ τὰ ὑλικά βρίσκονται βέβαια στὸ νησί, εἶπε ὁ μηχανικός. Ἀλλὰ ἐν πυρὸ βόλο ὅπλο εἶνε λεπτὸ πρᾶγμα καὶ δὲν κατασκευάζεται χωρὶς ἐργαλεῖα μεγάλης ἀκριβείας. Πάλι, ἀργότερα, θὰ ἰδοῦμε.

— Κρίμα νὰ πετάξωμε ἀπὸ τὸ ἀερόστατο ὅλα τὰ

ὅπλα ποῦ εἴχαμε πάρῃ, ὡς καὶ τοὺς σουγιάδες μας ἀκόμα! ἐφώναξε ὁ ναύτης!

— Ἄν δὲν τὰ πετούσαμε, Πέγκροφ, τὸ ἀερόστατό μας θὰ ἐπερτε στὴ θάλασσα, εἶπε ὁ Χάρμπερι.

— Ναί, ἔχεις δίκην, μικρέ... Γιὰ φαντασθῇτε ὅμως καὶ τὴ φούρκα τοῦ Ἰωάνθαν Φόρστερ, ὅταν πῆγε τὸ πρῶτον πλάτειά καὶ δὲν βρῆκε τὸ ἀερόστατό του!.. Ἦθελα νὰ τὸν ἔδλεπα

ἀπὸ ἕνα μέρος... Ἐ, ἡ ιδέα νὰ τὸ σκάσωμε με ἀερόστατο ἦταν δική μου!.. Μὴν τὸ ξεχνάτε!

— Ὡραία ιδέα, μὰ τὴν ἀλήθεια! ἐφώναξε ὁ ρεπόρτερ. Μᾶς ἔφερε ἐδῶ ποῦ βρισκόμαστε.

— Καλλίτερα ἐδῶ, παρὰ στὰ χέρια τῶν Ἀνθενωτικῶν! εἶπε ὁ ναύτης.

— Ἐχεις δίκην, μετανόησε ὁ ρεπόρτερ. Ἐπιτέλους τί μᾶς λείπει;

— Τίποτα!

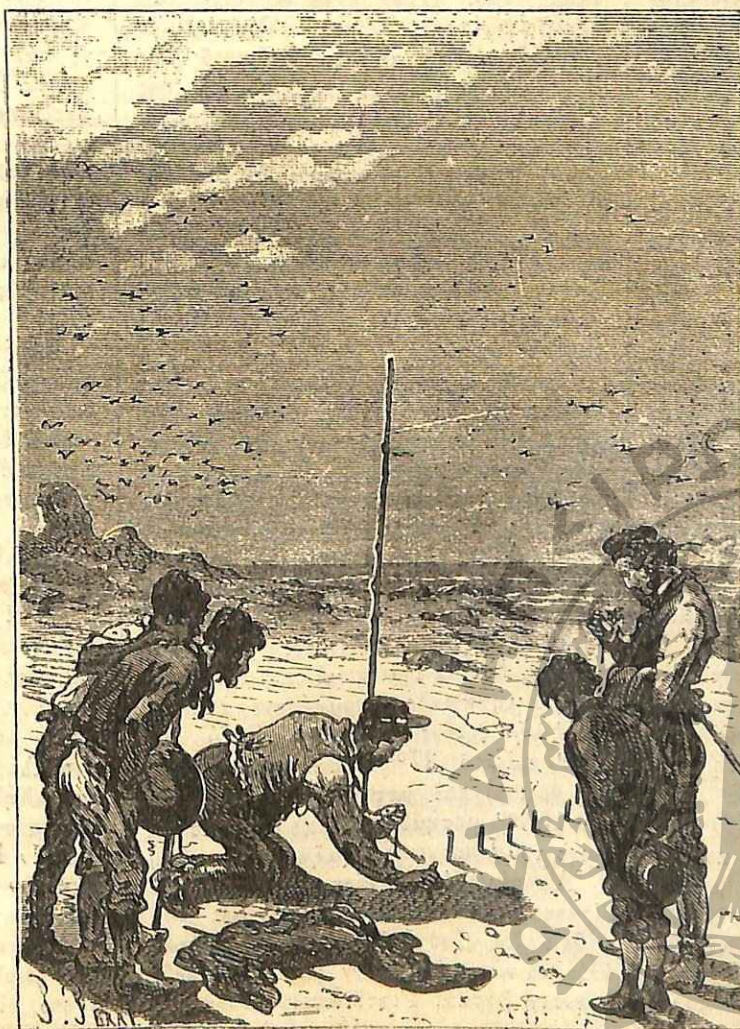
— Δὲν λές, καλλίτερα, ὅλα; εἶπε ὁ ναύτης γελῶν. Ἀλλὰ δὲν βαρύνεται, σήμερ' αὔριο θὰ βροῦμε τρόπο νὰ τὸ σκάσουμε κι' ἀπὸ ἐδῶ.

— Καὶ πολὺ γρηγορώτερα ἴσως ἀπ' ὅ,τι φαντάζεσθε, φίλοι μου! εἶπε ὁ μηχανικός. Ἄν ἡ νῆσος Λίγκολν βρίσκεται σὲ μικρὴ σχετικῶς ἀπόστασι ἀπὸ κανένα κατοικημένο ἀρχιπέλαγος ἢ ἀπὸ καμμιὰ ἡπειρο... Κι' αὐτὸ θὰ τὸ μάθωμε σὲ μιὰ ὥρα. Δὲν ἔχω χάριτη τοῦ Εἰρηνικοῦ, τὸν θυμῶμαι ὅμως ἀπέξω. Τὸ πλάτος ποῦ βρήκαμε χθές, τοποθετεῖ τὴν νῆσον Λίγκολν μεταξὺ Νέας Ζηλανδίας καὶ Χιλῆς. Ἀλλὰ ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τούτων εἶνε τουλάχιστον ἑξή, χιλιάδες μίλλια. Μένει λοιπὸν νὰ προσδιορίσωμε σὲ πῶς σημείον τῆς μεγάλης αὐτῆς θαλάσσης ἐκτάσεως βρίσκεται τὸ νησί μας. Κι' ὁ μεσημβρινὸς θὰ μᾶς τὸ δείξῃ.

— Τὸ ἀρχιπέλαγος Πομποῦ δὲν εἶνε τὸ πλησιέστερον πλάτος μας; ρώτησε ὁ Χάρμπερι.

— Ναί, ἀλλὰ ἡ ἀπόστασις ποῦ μᾶς χωρίζει ἀπ' αὐτὸ εἶνε τουλάχιστον χίλια διακόσια μίλλια.

— Ὡστε ἀπὸ ἐκεῖ, ἔχαμε

«Ὁ ἥλιος προχωροῦσε σιγὰ - σιγὰ...» (Σελ. 174. στ. β'.)

δείχνων προς νότον ο Νάβ, πού παρακολουθούσε με ζωηρό ενδιαφέρον τη συνομιλία.

— Από κεϊ, τίποτα! του αποκρίθηκε ο ναύτης.

— Πραγματικώς, τίποτα! επρόσθεσε ο μηχανικός.

— "Αν όμως η νήσος Λίγκολν βρίσκεται σε απόστασι διακοσίων ως τριακοσίων μιλίων από τη Νέα Ζηλανδία ή τη Χιλή; ρώτησε ο ρεπόρτερ.

— Τότε, αποκρίθηκε ο μηχανικός, άντι να κτίσωμε σπίτι, θα ναυπηγήσωμε πλοίο κι' ο μάστορ - Πέγκροφ θα ναλάβη την κυβέρνησίν του.

— Όλοπρόθυμος! εφώναξε ο ναύτης. Γίνομαι και καπετάνιος, αν μου φτειάσετε καράβι, καραβάκι, έστω και βάρκα!

— Θα γίνη ό,τι χρειάζεται.

Ενώ οι άποικοι συνωμιλούσαν έτσι, ή ώρα της παρατηρήσεως έπλητίζε. Πώς ο μηχανικός θα εύρισκε τον μεσημβρινό του νησιού, χωρίς εργαλεία; Να τί δεν μπορούσε να μαντεύση ο Χάρμπερτ.

Την στιγμή εκείνη, εύρισκοντο σε απόστασι έξι μιλίων από τα Καμίνια, κοντά στους άμμόλοφους, όπου είχαν βρή τον μηχανικό μετά την αίνιγματική εκείνη, την μυστηριώδη του διάσωσι. Έστάθηκαν εκεί κ' έτοιμάσαν το γεύμα τους, γιατί ή ώρα ήταν ένδεκάμισυ. Ο Χάρμπερτ έφερε νερό από το ρυάκι, πού έτρεχε κεϊ - κοντά, σε μιá στάμνα πού είχε πάρη ο Νάβ.

Στό διάστημα αυτό, ο Κύρος Σμιθ έκαμε της αναγκαίης προετοιμασίας για την αστρονομική παρατήρησι. Έδιάλεξε στην άμμουδιά ένα καθαρό μέρος, πού ή θάλασσα, περνώντας από πάνω του είχε ίσοπεδώση σαν γιανλί. Εκεί έρύτφε ένα κοντάρι, έξη πόδια ψηλό, όχι όμως όλωσδιόλου κάθετο, αλλά γυρμένο λίγο προς νότον, δηλαδή προς το αντίθετο μέρος του ήλιου, — γιατί δεν πρέπει να λησμονούμε ότι οι άποικοι, επειδή το νησί τους ήταν στο νότιο ημισφαίριο, έβλεπαι τέ άστρο της ημέρας να διαγράφη το ημερήσιο τόξο του έπαυω από τον βόρειο όρίζοντα και όχι έπάνω από τον νότιο, όπως έμεις.

Ο Χάρμπερτ ένόησε τότε με τί τρόπο θα εύρισκε ο μηχανικός τη στιγμή πού ο ήλιος θα περνούσε από τον μεσημβρινό, με άλλους λόγους τη μεσημβρία του τόπου. Με την σκιά πού έρριχνε το κοντάρι στον άμμο. Πραγματικώς, τη στιγμή πού ή σκιά του κονταριού θα έφθανε στο έλάχιστο μήκος της, θα ήταν ακριβώς μεσημέρι κ' έπρεπε να παρακολουθήση κανείς την άκρη αυτής της σκιάς, πού έμίκραινε δλοένα, για να ιδή τότε θάρχιζε πάλι να μεγαλώνη. Γι' αυτό ο μηχανικός έ-

γειρε το κοντάρι αντίθετα από τον ήλιο. Έτσι ή σκιά έπεφτε μακρύτερη και μπορούσε κανείς εύκολότερα να βλέπη την αύξομείωσίν της.

Όταν έκρινε ότι έπλητίζε ή στιγμή, ο Κύρος Σμιθ έγονάτισε χάμω και όμως πού να έκείτο σ' έκείνο το μέρος του άμμου, άρχισε να σημαδεύη της διαδοχικής θέσεως της σκιάς. Οι σύντροφοί του, σκυμμένοι από πάνω του, παρακολουθούσαν την εργασία με το ζωηρότερο ενδιαφέρον. Ο Γεδεών Σπίλετ κρατούσε το χρονόμετρο του, για να ιδή την ώρα πού ή σκιά θα είχε το μικρότερο μήκος. Κ' επειδή ήταν ή 16 Απριλίου, ημέρα πού ο άληθινός χρόνος συνέπιπτε με τον μέσον, ή ώρα πού θα έλεγε ο Γεδεών Σπίλετ θα ήταν ή άληθινή, εκείνη πού θα είχαν τότε και στη Βασιγκτώνα, κι' αυτό άπλοποιούσε τους ύπολογισμούς. Έν τούτοις ο ήλιος προχωρούσε σιγά - σιγά κ' ή σκιά του κονταριού σιγά - σιγά έμίκραινε. Κι' όταν του φάνηκε πως άρχισε πάλι να μεγαλώνη, ο μηχανικός ρώτησε:

— Τί ώρα είναι;

— Πέντε κ' ένα λεπτό, αποκρίθηκε άμέσως ο Γεδεών Σπίλετ.

Δέν είχαν τώρα παρά να κάμουν τον ύπολογισμό. Ήταν εύκολώτατος. Ήταν πηρχε, βλέπετε, πέντε ώρων περίπου διαφορά μεταξύ του μεσημβρινού της Βασιγκτώνας και του μεσημβρινού της νήσου Λίγκολν; δηλαδή ήταν μεσημέρι στη νήσο Λίγκολν, όταν ήταν πέντε ώρες βράδυ στη Βασιγκτώνα. Άλλα ό ήλιος, στη φαινομενική του κίνησι γύρω στη γή, διατρέχει μιá μοίρα στα τέσσερα λεπτά, δηλαδή δεκαπέντε μοίρες την ώρα. Δεκαπέντε μοίρες, πολλαπλασιαζόμενες με πέντε ώρες, δίνουν έδοξημνηταπέντε μοίρες.

Άφού λοιπόν το μήκος της Βασιγκτώνας είναι 77° 3' 11", δηλαδή έβδομηνταεπτά μοίρες από τον μεσημβρινό του Γκρήνουιτς, — πού οι Άμερικανοί τον έχουν ως άφετηρίαν των μεσημβρινών, σύμφωνα με τους Άγγλους, — άρα ή νήσος Λίγκολν εύρίσκεται 77 μοίρες, πλέον 75, δηλαδή 152 μοίρες δυτικά από το μεσημβρινόν του Γκρήνουιτς. Επειδή όμως ή παρατήρησις, χωρίς εργαλεία, δεν θα έγινε με όλη την ακρίβεια, ο μηχανικός έσυμπέρανε τελικά, ότι ή νήσος τους εύρίσκετο μεταξύ του 35ου και του 37ου παραλλήλου (πλάτος νότιον) και μεταξύ του 150ου και του 155ου μεσημβρινού από τον μεσημβρινό του Γκρήνουιτς (μήκος δυτικόν.)

Άλλοίμονο! Η νήσος Λίγκολν εύρίσκετο σε τόσο μεγάλη απόστασι από κάθε άλλη νήσο ή ήπειρο, πού θάταν αδύνατο να τη διανύσουν με άπλη εύθραυστη βάρκα. Γιατί απέιχε τουλάχιστο χίλια διακόσια μίλια από την Τα-

ϊτί και το άρχιπέλαγος Πομοτού, χίλια διακόσια μίλια από τη Νέα Ζηλανδία και τέσσερες χιλιάδες πεντακόσια από την άμερικανική άκτί!

Είπαμε, ότι ο Κύρος Σμιθ ήξερε άπέξω τον χάρτη του Ειρηνικού. Νησι όμως πού να έκείτο σ' έκείνο το μέρος του άμμου, όπου σύμφωνα με της παρατηρήσεις του και τους ύπολογισμούς του, έπρεπε να βρίσκεται ή νήσος Λίγκολν, δεν μπορούσε να θυμηθή κανένα, ούτε μεγάλο, ούτε μικρό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Αποφασίζεται ή όριστική εγκατάστασις. — Εκεί θα πράξουν τον χειμώνα! — Το μεταλλουργικό ζήτημα. — Έξερενήσεις της Σωτηρίας. — Κυνήγι φωκίων. — Η έγνυα και ο κόβας. — Τι λέγεται καταλανική μέθοδος. — Κατασκευή σιδήρου και χάλυβος.

— Τι θα κάμωμε σήμερα; ρώτησε το πρωί της άλλης ημέρας — 17 Απριλίου, — ο Πέγκροφ τον Γεδεών Σπίλετ.

— Ό,τι θέλει ο Κύρος! αποκρίθηκε ο ρεπόρτερ.

Άλλα ο Κύρος Σμιθ, από άγγειοπλάστες, ήθελε να τους κάμη τώρα μεταλλουργούς.

Την προηγούμενη ημέρα, μετά το γεύμα, είχαν προχωρήση ως το άκρωτήρι της Σιαγόνος, έπτά σχεδόν μίλια από τα Καμίνια. Εκεί έτελείωναν πιά οι άμμόλοφοι και το έδαφος έπαιρνε πάλι την ήραιστειακή του όψη. Ο στενός εκείνος κόλπος, μεταξύ των δύο άκρωτηρίων, έπλασιζόμετο από μιá αλόκοτη, ιδιότροπη συσώρευσι μεταλλικών ύλων, πού της είχε εκσφενδονίση άλλοτε τη ήραιστειο. Από εκεί, οι άποικοι γύρισαν το βράδυ στα Καμίνια, αλλά δεν έκοιμήθηκαν, πριν να λυθή όριστικώς το πρόβλημα αν μπορούσαν ή όχι να φύγουν από την νήσο Λίγκολν.

Ήταν πολύ μεγάλη ή απόστασις έκείνη των 1,200 μιλίων πού την έχωριζε από το άρχιπέλαγος Πομοτού. Μιά βάρκα δεν θα ήταν ικανή να την διανύση και μάλιστα τώρα πού έπλητίζε χειμώνας. Ο Πέγκροφ το είπε όρθά κορτά. Άλλα και να ναυπηγήσουν μιá άπλη βάρκα, χωρίς ταπειτούμενα εργαλεία, θάταν πολύ δύσκολο και, επειδή οι άποικοι δεν είχαν εργαλεία, θα έπρεπε πρώτα να κατασκευάσουν σφυριά, πελέκια, πριόνια, πλάνιες κτλ. εργασία πού θάπαιτούσε καιρό. Αποφάσαν λοιπόν να ξεχειμωνιάσουν στη νήσο Λίγκολν και να βρουν κατοικία καταλληλότερη από τα Καμίνια, για να περάσουν τους μήνες του χειμώνας.

Πριν άπ' όλα, έπρεπε να χρησιμοποιήσουν το μεταλλευμα του σιδήρου, πού ο μηχανικός είχε ανακαλύψη άρκετά στρώματα στο βορειοδυτικό μέρος του νησιού, και να κάμουν άπ' αυτό είτε σίδηρο, είτε άτσάλι.

Γενικώς, ή γή δεν περιέχει μεταλ-

λα καθαρά. Της περισσότερες φορές, βρίσκονται ένωμένα με όξυγόνο ή με θείον. Από τα δυό έκείνα δείγματα πού είχε πάρη ο κ. Σμιθ, το ένα ήταν μαγνητικός σίδηρος και το άλλο πυρίτης ή σίδηρος θειούχος. Το πρώτο, όξειδον σιδήρου (σκουριά) έπρεπε να παλλαχθή από το όξυγόνο, για να γίνη σίδηρος καθαρός. Ο καθαρισμός αυτός γίνεται εύκολότερα και γρηγορότερα με τη λεγομένη «καταλανική μέθοδο.» Υποβάλλουν το μεταλλευμα, μαζί με άνθρακα, σε ύψηλη θερμοκρασία, και το όξυγόνο φεύγει.

— Λοιπόν, ρώτησε ο Πέγκροφ τον μηχανικό, θα κάμωμε σίδηρο;

— Ναί, είλε μου, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ, προτίτερα όμως, — και αυτό δεν θα σε δυσχεστήση βέβαια, — θα κυνηγήωμε φώκες στο νητάκι.

— Φώκες;! εφώναξε ο ναύτης, κωτάζων τον Σπίλετ, «χρειάζονται φώκες, για να γίνη σίδηρο;

— Άφού το λέη ο μηχανικός! αποκρίθηκε ο ρεπόρτερ.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Ήραλητό μου, **ΩΡΑ** με τον Άποκλεισμό. — μου έλεγε κάποιος, — τα κακόμοιρα τα ζώα ποφέρουν σκληρότερο άπό μέας. Σκύλοι, γάτες, άλογα, κόττες. Έμεις τέλος πάντων βρίσκουμε ακόμη ένα κομμάτι ψωμί: περισσεύει όμως και για τα κατοικίδια; Μιά κουμπάρα μου έσφαξε όλες της της κόττες, γιατί δεν είχε, ή δεν την έσύμπερε να της τρέψη. Ένός πτωχού άμαξά, στη γειτονιά μου, έφύσησαν και τα δυό άλογα. Κι' όλη μέρα, όλη νύκτα προπάντων, δεν άκούω παρά θρήνους πεινασμένων σκύλων και γατών, πού μου σπαράζουν την καρδιά.» Τότε θυμήθηκα δυό γνωστές μου γάτες. Είνε τα μόνα κατοικίδια 'ς ένα σπίτι πού ξέρω. Μού διηγήθηκαν εκεί, ότι της πρώτης ημέρας του Άποκλεισμού, όταν μάς έδιναν έκείνο το άπαίσιο μαύρο ψωμί, από τα σάπια κριθάρια — πού έμεις οι άνθρωποι όμως το τρώγαμε μιá χαρά κ' έγυρεύαμε κι' άλλο, — ή γάτες δεν το έβαζαν στο στόμα τους. Το μύριζαν μόνο κ' έφευγαν χίλια μίλ-

λια. Ναί, αλλά σε λίγο τώτρωγαν κ' ή γάτες. Το έκλεβαν μάλιστα, όταν δεν τους έδιναν άρκετό. Με την έλλειψι των άλλων τροφίμων, με τη σημαντική έλάττωσι των άποφαγοιδών του σπιτιού, πού ήταν προωρισμένα για τα κατοικίδια, είχε άρχισή ή πείνα, ή μεγάλη πείνα, ή τυφή. Ήλθε καιρός πού ή άκατάδεκτες, ή καλομαθημένες γάτες θα έτρωγαν και πολύ χειρότερο ψωμί. — αν εύρισκαν. Άλλά πού! Τα Δελτία, βλέπετε, δεν συγχωρούσαν να μπαίνη στο σπίτι περισσότερο ψωμί άπ' ό,τι έχρηιάζετο άπολύτως για τους άνθρωπους. Κ' επειδή έτριπλοκλειδώνετο κι' αυτό μαζί με τάλλα φαγώσιμα, τα λιγοστά, ή κακομοίρες ή γάτες, αϊωνίως πεινασμένες, νιαούριζαν κι' αυτές σπαρακτικά νύκτα - μέρα.

Ναί, αλλά δεν έξακολούθησαν σαν της άλλες. «Το καλό το παλληκάρι έξερει κι' άλλο μονοπάτι», και φαίνεται ότι ή δυό γνωστές μου γάτες γεννήθηκαν «καλά παλληκάρια» πού τα είχε χαλάση ή ζωή του σπιτιού. Άφού λοιπόν είδαν κι' άπόείδανότι 'ς το σπίτι δεν υπήρχε, ή δεν τους έδιναν πιά ό,τι τους έχρηιάζετο για να χορτάσουν, και ότι δεν μπορούσαν να το παίρνουν μόνες τους, σκέφθηκαν να το ζητήσουν άλλο, έξω. Στα γειτονικά πλουσιόσπιτα και προπάντων στα μαγαζιά, — χασάπικα, μαγέρικα, μπακάλικα, έστιατόρια. Γρήγορα ή ανάγκη της έκανε πρώτης τάξεως κλέπτρες, ληστοπειρατίνες, κ' ενώ προτίτερα ήταν γάτες κυρίες, με πολύ «καλή ανατροφή» και... με μεγάλη τεμπελιά, κατάντησαν τώρα χειρότερες κι' από τον περίφημο Μούρτζουφλο, τον «γάτο της γειτονίσσας», πού περιγράφεται 'ς ένα διήγημα του κ. Χ. Άννίνου. Δεν λέγεται — μου λέγουν — το τί κουδαλούν καθεμέρι! Γιατί όταν άρπάξουν κάτι τί, τρέχουν να το έξασφαλίσουν και να το φάνε ήσυχα στο σπίτι. Πότε είναι μιá πλεξούδα άντεράκια από τον κοκορετσά, πότε ένα σηκόνι από τον χασάπη, πότε μιá μισοψημένη μπριζόλα από το γειτονικό σπίτι, πότε ένα ψάρι πλακί, — το γεύμα του άντικρινού φούρναρη. Μιά μέρα κουβάλησαν ένα όλόκληρο... τέταρτο καρβελιού από το μαγέρικο. Άλλά — σ' ή μετ' ό τών κ αι ρ ώ ν κι' αυτό, δεν τους το χαρίτωσαν στην κουζίνα. Τους τάρπαξαν, το καθάρισαν και το μοσχόφαγαν οι δυό μικροί υπηρέτες! Άφίνω τώρα ότι δεν άφισαν στο σπίτι ποντικό, — ένα κυνήγι πού άλλοτε δεν της τραβούσε πολύ, — κι' αν δεν έφαγαν άκόμα και το καναρίνι της κυράς τους, το λάθος δεν είναι βέβαια δικό τους...

Υποφέρουν λοιπόν από τον Άποκλεισμό αυτές ή δυό γάτες; Μά την αλήθεια, δεν της λυπούμαι. Πρώτο πού

χορταίνουν πολύ καλλίτερα τώρα, παρά όταν έτρέποντο με «οικονομία» στο σπίτι, και πάντα καλλίτερ' από 'μάς τους άνθρώπους, γιατί... δεν χρειάζεται Δελτίο για την άρπαγή και την κλεψιά. Έπειτα, στοχάζομαι, ότι το ψωμί τους είναι πολύ πιο γλυκό τώρα πού το κατακτούν μόνες τους, με τόσους κινδύνους, με τόσες πονηριές, με τόσες τρομάρες. Η γάτες αυτές είναι τώρα δυο ν α τ έ ς. Κάνουν κάθε μέρα τον πόλεμο της ζωής και νικούν. Από μαλάκια, ο Άποκλεισμός της έκαμε θηρία! από μαλαθακίες, ειρηνικές και τεμπέλικες γάτες του σπιτιού, πού έλεγαν «πέσε πήττα να σε φάω», της έκαμε ήρωίδες. Άρπάζουν, κλέβουν, κυνηγούν, τρώγουν, χορταίνουν, ζ ο υ ν . Και το αϊσ θ ά ν ο ν τ α ι βέβαια ότι ζούν, ενώ προτίτερα ή ζωή τους περνούσε, κυλούσε, χωρίς να την καταλαβαίνουν. Αί είναι πιο εύτυχιμένες τώρα. Κ' ένας άνθρωπος μπορούσε να της ζηλέψη...

Θά πητε: Κι' ο άνθρωπος λοιπόν, για να αίσθάνεται την ζωή του, για να είναι εύτυχιμένος, πρέπει νάρπάξη, να κλέβη το ψωμί του σαν της γάτες; Όχι! δά! Ο άνθρωπος δεν είναι γάτα, δεν είναι ζώο, θηρίο. Για τα ζώα, ο πόλεμος της ζωής είναι κυνήγι, άρπαγή, κλεψιά. Για τον άνθρωπο είναι τιμή και έργασία. Άλλά το ζήτημα είναι, ότι κι' ο άνθρωπος, για να νάνε εύτυχιμένος, για να καταλαβαίνη και να χαίρεται ζωή, πρέπει να γωνιάζεται, να πολεμά κι' να νικά. Να κατακτά κι' αυτός το ψωμί του, με τάνθρώπινα μέσα. Η τεμπελιά, ή άφροντισία, τα έτοιμα, το «πέσε, πήτα να σε φάω», δεν είναι ή άληθινή εύτυχία...

Σας άσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΑΝΘΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ ΣΤΑ ΣΤΑΧΥΑ

Παπαρούνα 'στο ήλιόλουστο άγριοβόρει πού σείει τα στάχυα σε μάχης οργασμό — σαν τάγματα χουσοί λοχιοφόροι, — σαν σημαία μέσ' στον άναβασμό...

Δες να τη σβύση άφροίξει το μελτέμι 'ς των χουσών κυμάτων την ταραχή, — σαν φλόγα πορφυρή 'στο χόμα τρέμει, ποτισμένη άπ' των ακτίνων τη βοήχη...

— Στην τροχάλα ή δην πως κυρτώνει κι' άνεμίζουν ξανθόχυτα μαλλιά, — έτσι κι' αυτή 'στά στάχυα όρθή φουντώνει,

Καταπόρφυρη 'στου ήλιου τα φίλια, — του φωτός νεράϊδα, ξεφαντώνει μες 'στου λιαυτιού τη φεγγοβολιά...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

(Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

— Πάλι τὰ ἴδια; ἐθύμωσε ὁ Βάρθος. Ζῶο, κτῆνος, δὲν θὰ πάψης νὰ λές ἀνοήσιες;... Ἐχομε καιρὸ σοῦ εἶπα! Θάργῃσιν νάλθουν αὐτοί. Ἐλα, στή βάρδια σὺ, γειά σου, κ' ἐγὼ πάω νὰ φάξω!

Ἐκαμε ἓνα - δυὸ βήματα καὶ ξάνα-γύρισε.

— Μάζο, ἐφώναζε, ἔλ' ἀπὸ ἐδῶ κά-τι νὰ ἰδῇς!

Ὁ Μάζος ἔτρεξε κοντὰ στὸν ἀδελφὸ του. Ἀκούγα τώρα τοὺς δυὸ ἄντρες ποὺ περπατοῦσαν μαζί κ' ἐπλησίαζαν στὸ μέ-ρος μου.

— Νὰ ἓνα μονο-πάτι, εἶπε πάλι ὁ Βάρθος· ποὺ ἐγάζει ἀρά γε αὐτό;

Ἀλλοίμονό μου! Δὲν εἶχα σκεφθῇ, ὅτι πηγαίνοντας κα-θεμέρα στὸ ἀγαπη-μένο μου ἄσυλο καὶ γυρίζοντας ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο, εἶχα πα-τημένο ἀκριτὰ τὸ χορτάρι, ὥστε νὰ σχηματίζεται ἐκεῖ σὰν ἓνα μονοπάτι.

— Αὐτὸ δὲν βγά-ζει πουθενά, ἀπο-κρίθηκε ὁ Μάζος. Τε-λειώνει στή ἄκρη-ἄκρη τοῦ δρόμου.

— Ἰ μ π ε τ σ ἰ λ ε ! ἐφώναζε ὁ Βάρθος· πάντα ἓνα μο-νοπάτι κάπου θὰ βγάξῃ. Δὲν γίνεται ἄλλοιῶς, φ ρ α τ ἔ λ -λο μ ἰ ο !...

Κι' ἡ φωνή του μοῦ ἔδειχνε καθα-ρά, ὅτι ἐπλησίαζε εἰς τὴν ἄκρη, ἀπὸ τὸ μονοπάτι.

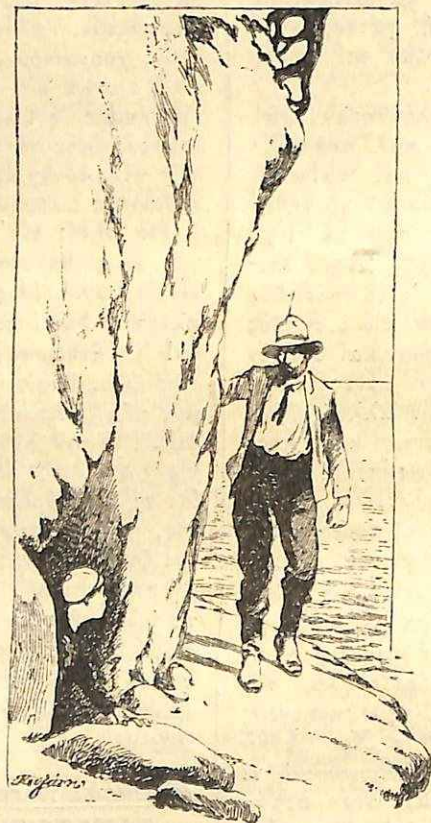
— Νά τοι! δὲν στῶλεγα; Βγάξῃ 'ς ἓνα πλάτωμα, ποὺ εἶνε λίγο χαμηλό-τερα. Ἀπ' αὐτό, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ καταιβῇ καὶ πιὸ κάτω. Ὅπως δὴ-ποτε, μπορεῖ νὰ εἶνε ἐδῶ ἡ φωνὴ ποὺ τρύπωναν τὰ πουλάκια μας.

— Μόνο ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ καται-βῇς ἐκεῖ κάτω! παρετήρησε ὁ Μάζος. Οὔτε κασίγι δὲν θὰ μπορούσε...

Αἰσθάνθηκα πάλι τὸ αἰμά μου νὰ παγώνει.

Κασίγι δὲν θὰ μπορούσε, — ὁ Βάρθος ὁμοῦς μπόρεσε. Πῶς, δὲν εἶδα. Ἵσως πιάτθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τῆς ρίζης τοῦ δένδρου, ποὺ μοῦ χρησίμευαν γιὰ σκάλα.

Ὅπως δὴποτε βρέθηκε στὸ μικρὸ «πλά-

«Ἐβγα ἔξω!» (Σελ. 176, στ. 6'.)

τωμα». Εὐτυχῶς δὲν εἶδε τὴ σπηλιά, ὅπου κρυμμένος ἐγώ, ἐδοκίμαζα τὴ φο-βερώτερη ἀγωνία, καὶ προχώρησε προ-σεκτικὰ ὡς τὴν ἄκρη.

— Ἀ, μπᾶ! ἔκαμε. Δὲν θὰ μπόρε-σαν νὰ καταιβοῦν ἀπὸ δῶ. Εἶνε γκρεμνὸς ὡς τὴ θάλασσα.

Γύρισε γιὰ νὰ καὶ εἶδε τὴν τρύπα τῆς σπηλιάς. Ἵσως νὰ μὴν τοῦ ἦλθε ἀμέσως ἡ ἰδέα, ὅτι κάποιος ἀπὸ μᾶς μπορούσε νὰ εἶχε κρυφθῇ ἐκεῖ - μέσα. Ἐτσι, μηχανικῶς, στάθηκε μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ ρίξῃ μιὰ ἀδιάφορη ματιά.

Μιὰ ἀδιάφορη ματιά, — καὶ τὰ μάτια του ἀπάντησαν τὰ δικά μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ
ΣΕ ΠΟΛΥ ΑΣΧΗΜΗ ΘΕΣΙ

Ἀνέλιπστη ἀντίστασις

Ὅταν τὰ μάτια τοῦ Βάρθου Μπαρ-μπούτζη ἀπάντησαν τὰ δικά μου, ἔλαμψαν ἀπὸ μιὰν ἄγρια ἀ-στραπή θριάμβου.

— Ἐβγα ἔξω! μ' ἐπρόσταζε τραχιά.

Ἰπήκουσα, γιὰ νὰ μὴ μὲ τραβήξῃ διὰ τῆς βίας, ποὺ θὰ ἦταν γιὰ μένα ἀκόμη χει-ρότερη ταπεινώσις.

— Ἀνέβα! μ' ἐ-πρόσταζε πάλι, δείχ-νων τὴν πλαγιά τοῦ βράχου.

Ἀρχισα νὰ σκαρ-φαλώνω. Ἀλλὰ αἰ-σθάνθηκα ἔξαφνα τέ-τοια λιποψυχία, ὥστε ποτὲ δὲν θὰ κατώρ-θωνα νὰ φθάσω ἐκεῖ ἀπάνω, ὅσο κι' ἂν πιανόμουν ἀπὸ τῆς κρεμασμένες ρίζες τοῦ δένδρου, ἂν ὁ Μάζος,

κατὰ διαταγὴ τοῦ ἀδελφοῦ του, δὲν μ' ἄρπαζε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ δὲν μ' ἔστηνε ὄρθιο στὰ πόδια μου.

Ἀνέθηκε ἀπὸ πίσω μου κι' ὁ Βάρθος. Κι' ἀμέσως μ' ἐπῆρε ἀπὸ τὸν ἀδελφί-του καὶ μ' ἔσφιξε μὲ τὰ σιδερένια του χέρια.

— Ἐ, τώρα ποὺ κρατῶ αὐτόν, κρα-τῶ καὶ τὸν ἄλλο! εἶπε ἰταλικά μὲ τὸ ἀπαίσιο γέλιο του.

Εἶχα λιποψυχῇ, καθὼς εἶπα, ὅταν εἶδα τῆς τελευταίας μου ἐλπίδας νὰ δια-ψεύδωνται ἀπὸ τὴ φοβερώτερη πραγματι-κότητα. Ἀλλὰ δὲν ξέρω πῶς, τὸ σκλη-ρὸ καὶ περήφανο ἐκείνο γέλιο τοῦ Βάρ-θου, ξαφνικά, ἐξῆλθε πάλι μέσα μου τὴ δύναμι, τὸ θάρρος.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΙΔ'. — ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΛΩΡΙΤΗΣ

[Διάλεξις τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα]

Ἐγενήθη εἰς τὴν Λευκάδα τὸ 1824 ἀπὸ με-γάλην καὶ πλουσίαν ἡπειρωτικὴν οἰκογένειαν ἀρματολῶν. Ἐσπούδασε τὰ ἐγκύκλια εἰς τὴν Κέρκυραν. Ἐξηκολούθησε τὰς σπουδὰς του εἰς τὴν Ἑλβετίαν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ τὰς συ-νεπλήρωσεν εἰς τὴν Πίζαν τῆς Ἰταλίας, ὅπου τὸ 1848 ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς Νομικῆς. Τὸ 1857 ἐξελέγη βουλευτὴς Λευκάδος εἰς τὴν Ἰο-νιον Βουλὴν καὶ διετέλεσε τοιοῦτος μέχρ' ἤ τῆς Ἐνωσεως τῆς Ἑπτανήσου, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρωτεργατῶν. Κατόπιν ἀντεπροσώπησε τὴν ἐλευθερίαν πλέον πατρίδα του εἰς τὴν Βου-λήν τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ τὸ 1869 διακόπτεται τὸ πολιτικὸν στάδιόν του καὶ ἔκτοτε ἰδιωτεύει εἰς τὴν Λευκάδα, εἰς τὴν προσηλῆ του Μαδουρήν, καλλιερῶν τὰ κτήματά του καὶ τὴν ποίησιν. Εἶνε ἥδη πανελληνίου φήμης ποιητῆς καὶ τὸ 1871 τὸν προσκαλεῖ τὸ Πανεπιστήμιον νὰ ἐκ-φωνήσῃ ποίημα εἰς τὰποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδρι-άντος τοῦ Πατριάρχου. Τὸ θαυμασίον ποίημα («Πῶς μᾶς θωρεῖς ἐκίνητος») καὶ ἡ ἔξοχος ἀ-παγγελία ἐξήγγειραν θύλλαν ἐνθουσιασμοῦ. Ἀλλὰ τὴν ἀλησμόνητον ἐκείνην ἡμέραν, ὁ ποιητῆς συ-νεκίνηθη τόσον πολὺ, ὥστε ἐλιποθύμησε. Ἀπὸ τότε ἐξεδηλώθη ἡ καρδιακὴ του νόσος, ἡ ὁποία, τὸ 1879, τὸν κατέβιδασε προῶρως εἰς τὸν τάφον.

Ὁ Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης ἦτο ὠραίος, μεγαλόσωμος, χειροδύναμος καὶ λεοντόκαρδος. Εἰς τὸ πρόσωπόν του ἔβλεπε καθαρά τὴν σφρα-γίδα τῆς μεγαλοφυΐας ἐκείνης, ἡ ὁποία διαλάμ-πει εἰς τὰ ποιητικὰ του ἔργα. Τὰ κυριώτερα του εἶνε τὰ «Μνημόσυνα», ἡ «Κυρὰ Φροσύνη», ὁ «Θανάσις Διάκον», ὁ «Ἀστραπόγιαννος», ὁ «Φωτεινός». Ἦτο ὁ ὑπεροχὸς ῥωμαντικὸς ψάλτης τῆς ἀρματολικῆς· Ἑλλάδος, ἡ ὁποία τὸν ἐγέννησεν. Μετὰ τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ, στέ-κεται εἰς τὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν τοῦ νεοελλη-νικοῦ Παρνασσοῦ.

Ἀπὸ τὸν «Θανάσι Διάκον»

[Ἀνοιξιὰτικη αἰγὴ]

Λαλοῦν ἡ πέριδικες γλυκὰ
κι' ὁ ἥλιος, στή χαρὰ του,
Ἀπλώνει μιὰν ἀχτίδα του
Στὰ παρδαλά τους στήθια
κι' αὐτὲς ἀναγαλλιάζουν.
Κατάκορφα στὸν οὐρανὸ
πετιέται κι' ὁ πετρίτης,
Τῆν τοῦ πρωτοπαλλήκαρο,
νὰ βάψῃ τὰ φτεροῦγια
Μέσ' στὸν αἰθέρα τῆς αἰγῆς,
πρὶν ἔβγῃ στήν παγάνα.
Πλένουν τὰ φύλλα στὴ δροσιὰ
χαροῦμένα τὰ ρεῖθρα.
Καὶ στὸ ἀλαφρὸ τὸ φύσημα
τοῦ ἀέρα, ποὺ διαβαίνει
Συναπαντοῦσε φιλικὰ,
μὲ τὸν ἀνασασμό του,
Τὸ θροῦμπι, τὴν ἀλιφασιά,
τὸ σφραλατό, ἡ μυρτούλα.
Δαικρίζανε τὰπάρθενα
τὰ χιόνια στὸ λιοπύρι.

Ἐκυματίζαν τὰ σπαρτά,

—χαρὰ τοῦ ζευγολάτη,—

Καὶ κάπου-κάπου ἀνάμεσα

ἔσπορβαν ἓνα στάχυ.

Κ' ἔγερνε ἴδω κ' ἔγερνε καὶ

Τὸ τρυφερὸ κεφάλι,

Ῥοσὰν νὰ παραμόνευε

νὰ ἰδῇ κι' αὐτὸ τὸν Διάκον.

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

(ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 169]

— Προδότῃ; Ποιὸν λοιπόν;

— Ἐνα κκεῦργο τοῦ χειρίστου εἰδους! ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχηγός.

Κ' ἐνῷ ἔφαχνε ὁλοένα τὰ δωμάτια, διηγείτο στοὺς πρόθυμους ὁδηγούς του μὲ τὴν ἀπίστευτο θάσος τοὺς ἐ-πετέθη στὸ δρόμο ἓνας μανιακός, πῶς κατῶρθωσε, μόνον μὲ πετρίδες, νὰ τὸν κρατήσῃ παραζαλισμένο ἓνα ὀλόκληρο τέταρτο τῆς ὥρας, καὶ πῶς εἶχε πληγώσῃ βαρεῖα ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς στρατιωτὰς του.

— Καὶ τὸ χειρότερο, τὸ ἐξευτε-λιστικώτερο ἀπ' ὅλα, ἐπρόσθεσε στὸ τέλος μὲ λύσσα, εἶπε ὅτι ὁ ἐχθρὸς αὐτὸς εἶνε ἓνα παιδί!

— Παιδί τοῦ Παρισιοῦ! εἶπε ἡ Νικέττα, πρὸς μεγάλο τρόμο τοῦ πα-τέρως.

— Φυσικὰ, ἀποκρίθηκε ὁ ἀξιω-ματικός· μόνον στὸ Παρίσι βλέπει κα-νεὶς χαμίνια μὲ τέτοιο ἀνήκουστο θάσος. Ναί, μ' αὐτὸν τὸν ξέρουμε· ἂν τὸν ἰδοῦμε, θὰ τὸν γνωρίσουμε, κι' ἂν πέσῃ ποτὲ στὰ χέρια μας, δὲν ἔχει! κρεμάλα χωρὶς χαμινιά δια-δικασίᾳ.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε ἡ ἔρευνα στὰ δω-μάτια, οἱ στρατιῶτες μπῆκαν καὶ στὸ ἐργαστήρι, ὅπου ἡ Νικέττα τοὺς ἐ-δεῖξε τῆς ὠραίας μάσκας καὶ τὰ κο-στούμια.

— Μπᾶ! περίεργο πρᾶγμα!... ἐφώναζε ἄξαφνα ὁ ἀξιωματικός, στε-κόμενος μπροστὰ στήν κοῦκλα, ποὺ ἐβάσταζε τὸ κοστούμι τοῦ Διαβό-λου. Μὰ πολὺ περίεργο!

— Τί πρᾶγμα, κύριε ἀξιωματικέ; ρώτησε ἡ Νικέττα.

— Μοῦ φάνηκε πῶς κουνήθηκαν τὰ μάτια αὐτῆς τῆς μάσκας. Γιὰ φαντασθῇτε!

— Ἀλήθεια! καὶ μένα!.. ὠμολό-γησε μὲ ἀρέλεια ὁ κύρ Γκοντινῶ.

«Ὅλοι οἱ στρατιῶτες τότε εἶπαν τὸ ἴδιο. Καὶ συνεγάρησαν τὸν καλλι-τέχνη γιὰ τὴν ἔκτακτη ἐπιτυχία ἐ-κείνης τῆς μάσκας. «Σὰ ζωντανή, καλὴ!...»

Ὁ κύρ Γκοντινῶ, κολακευμένος, τοὺς ἔβγαλε γλυκὸ κρασί. Κι' οἱ στρα-τιῶτες ἔφυγαν ἐνθουσιασμένοι καὶ ὀρμι-ζόμενοι, ὅτι δὲν ἐγνώρισαν στὸ Παρίσι καλλίτερο Μπουργκινιόν ἀπὸ τὸν ζω-γράφο ἐκεῖνο.

Ἡ Νικέττα τοὺς ἐξέβγαλε ὡς τὸ δρόμο, ἔπειτα γύρισε, κλείδωσε ἀπὸ μέσα τὴν ξύπορτα κ' ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸν πατέρα της.

— Οὐφ! ἔκαμε μὲ θαυτὸ ἀνα-σασμό.

— Οὐφ! ἀποκρίθηκε μιὰ πνιγμέ-νη φωνή, ποὺ ἔκαμε τὸν Γκοντινῶ νὰ νηπιηθῇ.

— Ἐβγα, Ἀντρέα, εἶπεν ἡ Νι-κέττα· ὁ κίνδυνος πέρασε.

— Τί; ἐφώναζε ὁ ζωγράφος, βλέπων νὰ κουνιέται τὸ κόκκινο σὰν τὴ φωτιὰ καστούμι τοῦ Διαβόλου· ἐκεῖ μέσα ἦταν;

— Εὐχαριστῶ, ξαδέλφη, εἶπε ὁ Ἀν-τρέας, ἐμφανιζόμενος· μ' ἔσωσε καὶ θὰ σοῦ τὸ χρωστῶ γιὰ πάντα. Ξέρετε ὅμως ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ προδοθῶ;

— Γιατί;

— Γιατὶ κόν-τεψα νὰ βάλω τὰ γέλια, ὅταν εἶδα τὰ μούτρα ποὺ ἔκαμε ὁ ἀξιωμα-τικός κυττάζων-τας τὴ μάσκα, τὴ στιγμή ποὺ ἐγώ, ἀπὸ πίσω, τοῦ ἔβγαλα τὴ γλῶσ-σά μου.

— Νὰ κἀνης γκριμάτσες σὲ τέ-τοιες ὥρες; ἐφώ-ναζε ὁ κύρ Γκον-τινῶ, κατάπλη-κτος γιὰ τὴν ἀ-ψηφισιὰ τοῦ ἀνε-ψιῦ τοῦ. Θὰ σοῦ ἀξίζαν...

— Συγχαρητήρια! ἐσυμπλήρωσε ἡ Νικέττα.

Ἡ φαιδρότης τῶν παιδιῶν διέλυσε ἐπιτέλους τῆς ἀνησυχίας τοῦ ζωγρά-φου. Ἀνέλαβε μάλιστα νὰ βγῇ ἔξω καὶ νὰ ἐξετάσῃ ποιά ὥρα θὰ μπο-ρούσε ὁ Ἀντρέας νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ διατρέξῃ μεγάλους κινδύνους. Ἡ Νικέττα τοῦ ἐσῴστησε νὰ εἶνε προσε-κτικός, γιατί ἡ ἐλαχίστη ἀκριτομυ-θία μπορούσε νὰ τοὺς καταστρέψῃ ὅλους.

— Ὁ κίνδυνος ποὺ πέρασες, θὰ σοῦ γίνῃ τοῦλάχιστο μάθημα γιὰ τὸ μέλλον; ρώτησε ἡ Νικέττα τὸν ξά-δελφόν της, ὅμοιο ἔμειναν μόνον.

— Βγάλ' το ἀπὸ τὸ νοῦ σου, ξα-δέλφη! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Ἀντρέας. Ὅσο ὑπάρχουν στὸ Παρίσι στρατιῶ-

τες τοῦ Δούκα τῆς Μπουργκόνιας, τίποτα δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ τοὺς πολεμῶ!

— Μὰ μονάχος σου, τί θὰ κα-τορθώσῃς;

— Ἐχεις λάθος, ξαδέλφη, δὲν εἶ-μαι μονάχος. Οἱ δυσαρεστημένοι, ποὺ ἀφορμὴ ζητοῦν γιὰ νὰ ἐπαναστα-τήσουν, εἶνε πλῆθος ἀμέτρητο! Τὸ σύνθημα μόνον περιορίζουν.

— Καί, κατὰ τὴ γνώμη σου, ποιά θὰ ἦταν αὐτὴ ἡ ἀφορμή, αὐτὸ τὸ σύνθημα;

— Ξέρω κ' ἐγώ;... Ἐνα μικρὸ κίνημα, μιὰ χειρονομία, ἴσως μιὰ κραυγή... Ἀχ, ἂν μπορούσα νὰ μαν-τεύσω. Ἀλλὰ ὑπομονή! Εἴμαστε ἓνα σωρὸ παιδιὰ, χαμίνια, ὅπως μᾶς λένε περιφρονητικὰ, ποὺ ζητοῦμε τὴν

εὐκαιρία. Καὶ σὲ βεβαιῶ, ξαδέλφη, ὅτι ἂν παρουσια-σθῇ, δὲν θὰ τὴν ἀφίσουμε νὰ περά-σῃ. Τότε θὰ ἰδοῦν τί ἀξίζουσιν τὰ «χα-μίνια» τοῦ Πα-ρισιοῦ.

— Σοῦτ'! τὸν ἔκοψε ἄξαφνα ἡ Νικέττα. Φωνά-ζουν ἀπέξω. Στά-σου νικηθώμε.

Πραγματικῶς. Ἀπέξω κάποιος κτυποῦσε τὴν πόρ-τα δυνατὰ κ' ἐφώ-ναζε:

— Ἐ! ἀνοίξ-τε!... δὲν ἀκού-τε;..

— Ἐ!.. Δὲν εἶνε κανένας μέσος; — Ποιὸς εἶνε; ρώτησε ἡ Νικέττα πρὶν ἀνοίξῃ.

— Ἐγώ, ὁ Θωμᾶς, ἀποκρίθηκε μιὰ φωνή. Σεῖς εἰσθε, δεσποινίς Νι-κέττα;

— Ναί, τί μὲ θέλεις;

— Νὰ σᾶς πῶ ἓκ μέρους τοῦ μεσιῆ Γκωλιτιέρου, τοῦ ταβερνιάρη τοῦ Χρυσοῦ Κόικου, ὅτι ἔπιασαν τὸν πατέρα σας καὶ τὸν ἐχῶσαν στὴ φυλακὴ τοῦ Προβότου. Τρέχει μεγά-λο κίνδυνος. Αὐτὸ ἦλθε νὰ σᾶς πῶ. Καληνύχτα καὶ καλὸν ὕπνο!

— Τὸν πατέρα μου... στὴ φυλακὴ; ἐψιθύρισε κατάπληκτη ἡ Νικέττα. Γιὰ ποῖο λόγο; Μήπως ἔμαθαν τί συνέβη σήμερα ἐδῶ;

(Ἐπεται συνέχεια)

KIMΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

«Οἱ στρατιῶτες ψάχνουν τὰ σπίτια...» (Σελ. 169, στ. γ'.)

Ἰδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ Κεφ. Β

Ξ' ΕΝΑ ΦΙΛΟ ΜΟΥ

(Ἀφιέρωσις στὸν Ν. Δ. Α.)

Ἐρμη καὶ ξένῃ τὴν ψυχὴ μου νοιώθω
Σὲ κόσμον ἀγνωστον νὰ τριγυρνῶ
Κι' ἀδιάκοπα νὰ κλαίῃ, νὰ ξεφωνῶ,
Ζητώντας τὴ φιλία σου μὲ πόθο...

Μὰ βλέπω νὰ χωρῶνί μου τὸν γρόθο
Τῆς Μοῖρας, τῆς σκληρῆς, πού κυβεῖται
Κι' ἡ ἀγανάκτηση στὰ δάκρυά μου, τῶν γι-
Σμίγει κι' ἐνῶ ἄλλο δάκρυο, ἄλλο νόθο...

Μὰ κάποτε γλυκαίνει μου τὴ θλίψη,
Μι' ἀχνὴ ἀρχόντισσα, ἀσθενικιά,
Ἡ Ἑλπίδα, ἡ ἀστεϊρεύουσα, ἡ γλυκειά...

Καὶ σκέφτομαι: ἂν τώρα μοῦχ' ἄλειψῃ...
Ἡ ἀγάπη σου, ἡ ἀγνὴ, ἡ ἀδελφικιά,
Δὲν θά'νε πάντα ἡ Μοῖρα μας κακιά!

Νικητὴς τῆς Αἴθρας

ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΚΑΚΟΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Χαρές, ξεφωνητά, γέλια ἀντήχησαν σ' ὅλο τὸ σπίτι, γιὰ τὴν πηγαίνουσα νὰ περᾶσιν τὸ Πάσχα στ' ὁμορφὸ χωριονάκι. Ὁ καλὸς θεὸς μᾶς προσκαλοῦσε σὲ κτήμα τῶν γιὰ τὴν διακοπὴν τοῦ Πάσχα κ' ἐπιορμηγύοντο γλέντια καὶ παιγνίδια θαυμάσια. Τ' ἀδελφάκια μου, ἔπειτα ἀπὸ τὸν πρῶτον ἐνθουσιασμό, μαζεύτηκαν ὅλα μαζί κι' ἐσχεδιάζαν τὰ παιγνίδια ποὺ θά'παιρναν μαζί τους. Ἡ ἀδελφὴ μου κι' ἐγὼ σκεπτόμαστε μὲ χαρὰ τὰ τρεξίματα, τὴν βόλταν, τὸν φάρεμα, κι' ὅλες τὰς διασκεδάσεις ποὺ θὰ δοκιμάζαμε. Καὶ πόσο γρήγορα, θεέ μου, θὰ φεύγαμε! Ὁ πατέρας εἶχε πῆ σὲ τρεῖς ἡμέρες νάμαστε ἐτοιμοί: Διλαδὴ, θὰ φεύγαμε δυὸ ἡμέρες πρὶν κλείσουν τὰ σχολεῖα. — «Τί καλά, μου λέει ἡ ἀδελφὴ μου, τραβώντας με λιγάνι παράμερα, θὰ γλυτώσωμε καὶ τὴν διάβασμα γιὰ τοὺς διαγωνισμούς.» — «Βέβαια, τῆς ἀπαντῶ μ' ἕνα ἀγκάλιασμα ἀπὸ ἐνθουσιασμό, θά'μαστε καὶ κοντές, τώρα παρμονὲς ταξιδιού, νὰ κοκκινίσωμε τὰ μάτια μας σὲ διάβασμα.» Καὶ πηδηκτές, χαρούμενες, τρελλές, ἀνεβοκατεβαίναμε τὸ σπίτι, βλέποντας τὴν προετοιμασίαν. «Ἐτοὶ πέρασαν αἱ ἡμέρες κ' ἐφθάσεν ἡ ποθητὴ μέρα τοῦ φεγγαροῦ. Ὅλα τὰ πράγματά μας ἔτοιμα, καταβασμένα σὲ κάτω πάτωμα, περιμέναν τὸν ἄνθρωπον νὰ τὰ μαρκώσῃ. Ἡ μητέρα πολὺ ἀσχολὴ ἐτοίμαζε πρόχειρα φαγιά γιὰ τὸ μεσημέρι καὶ μετὰ τὰ παιδιὰ περιμέναμε στὴν αὐλὴ τὸν πατέρα νὰ ληθῇ νὰ φαῖμε, γιὰτὶ στῆς 2 μ. μ. τὸ βαπόρι θά'φαινε. Χτύπησε ὁ μὲς 12 κι' ὁ πατέρας ποῦ νὰ φανῇ. Ἡ ἀνυπομονή μας εἶχε κορυφωθῇ, ὅταν τὸ ρολοὶ ξανακτύπησε μισή. Ἐπὶ τέλους φάνηκε ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ δρόμου. Μπήκε μέσα, συλλογισμένος καὶ χωρὶς νὰ μᾶς μιλῇ καλὰ - καλὰ, φώναξε τὴν μητέρα καὶ κατὰ τῆς εἶπε ἰδιαιτέρως. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ν' ἀναβληθῇ τὸ ταξιδί μας γιὰ τρεῖς ἡμέρες.

Πέρασαν ὡς τόσο γρήγορα κι' αὐτὸ τὸ διάστημα κι' ἤλθε πάλι ἡ στιγμὴ τοῦ φεγγαροῦ. Ὅλοι στὸ σπίτι εἶχαν τὴν ἴδια χαρὰ, τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμό. Δυὸ μόνο ξεχώριζαν λυπημένους: ἡ ἀδελφὴ μου κι' ἐγὼ. Ἡ μητέρα ποῦ δὲν ἤξερε τὴν αἰτία, νόμιζε πὼς εἴμαστε ἀδιάφοροι καὶ παρηγοριοῦνταν πὼς μὲ τὴν ἀλλαγὴ θ' ἀλλάξωμε κέφια. Ἀχ, ἂν ἤξερε πόσο μᾶς βασάνιζε ἡ συνειδήσις μας, γέροντας πάντα ἐμπρός μας τὸ σχῆμα γραπτὰ μας, θ' ἀνησυχῶσε πολὺ περισσότερο ἢ καλὴ μητέρα ἄρ' ὅτι ἂν εἴμαστε ἀρρωστοί. Θά'χυνε ὅσους καὶ δάκρυα, ὦ ναι, γιὰτὶ τὰ παιδιὰ τῆς φάνηκαν κακὰ. Μὰ δὲν τώμαθε παρ' ὅταν ἐπαυροῦσάμε τὴν κακὴ μας πράξιν, μὲ διπλὴ ἐπιμέλεια, μὲ διπλὴ ἐργατικότητα, καὶ μᾶς ἐσυγχώρησε.

Γκαρζιέλλα

ΤΥΦΛΟΣ

Περνάει, βαστάζοντας στὰ χέρια του, ἕνα παλιό, ἀξεσκόνιστο βιολὶ, καὶ κλαίει μεσ' στῆς χορδὲς τῆ μαύρῃ [μοῖρα του,] ὦ! εἶνε τὸ κλάμμα του πικρὸ, πικρὸ πολὺ! Ἡ Δύτη, ἡ δυστυχία, οἱ πίκρες τοῦ στοῦ μέτωπο τοῦ ἀπάνω εἶνε γραμμένα. Ὁ πόνος καὶ τὰ μαῦρα τὰ γεράματα τ' ἀσπὰ καὶ χεῖλη του ἔχουν σφραγισμένα. Ὁ δύστηνος, ποτὲ σὲ καμμιὰν ἀκρὴ δὲν ἔνοιωσε χαρὰ: πίκρα καὶ δάκρυ. Τὸ τραγοῦδι τὸν σκορπιεῖ στὸν ἀέρα ἀπ' τῆς χορδῆς τοῦ ἀξεσκόνιστου βιολίου καὶ φέλει, καθὼς πάει μ' ἀργὸ βήμα, ἄλλους θεοὺς, ἄλλου καιροῦ, παληοῦ.

Στενημαχωτάκι

ΤΙ ΘΑΘΕΛΑ

Θὰ θάθελα διὰ μου ἐκεῖνα τὰ παραμυθένια τὰ πάλαινα παλάτια, μὲ τοὺς πολλοὺς τοὺς πύργους, τὰ κρυσταλλένια τὰ νερά καὶ τὰ βαθύσκα δάση... Τὸ μικρὸ τολοκόνικο σπιτάκι, τὸ στημένο στὴ μέση τοῦ καταπράσινου τοῦ κάμπου μὲ τὴς χίλιες παπαρούνες, μεγάλη παπαρούνα αὐτὴ, τὴν ἴδια δικὴ μου... Θάθελα νὰ μποροῦσα νὰ διευθύνω τὸ μαγεμένο τοῦτο τὸ βιολὶ... Νάμουνα Γκαίτε, Σίλλερ, Μπετόβεν, θάθελα... Ὡ! σὰς τὰ χαρίζω ὅλα αὐτὰ. Θάθελα νὰ μποροῦσα νὰ νοιώξω τὰ φτερά μου, ἔστω καὶ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κἀγκελα τοῦ κλουβίου.

Ἰρις

Ο ΕΝΟΧΟΣ ΒΡΑΧΙΟΝ

Κάποιος ὠδηγῆθ' πρὸ τοῦ δικαστοῦ. Ὁ μάρτυς εἶπε, ὅτι τὴν προηγουμένη ἡμέρα ὁ κατηγορούμενος εἶχε κλέψῃ ἀπὸ ἕνα καλὸ ἐνὸς ὀπωροπωλείου ὀλίγα ἀπιδία. Ὁ δικηγόρος, εἶπε «στὸν δικαστή: «Ἐἵνε ἀλήθεια, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔκλεψε ὀλίγα ἀπιδία μὲ τὸν δεξιὸν τοῦ βραχίονα. Ὁ δεξιὸς τοῦ βραχίονα εἶνε ἔνοχος, ἀλλ' ὄχι αὐτὸς ὁ ἴδιος» καὶ δὲν ἔμπορεῖτε νὰ τιμωρήσετε ὁλόκληρο τὸ σῶμα

ἐπειδὴ ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη του εἶνε ἔνοχος.» — Ἐχέτε ἐντελὲς δίκαιο, ἀπάντησεν ὁ δικαστής: «τότε, καταδικάζω τὸν δεξιὸν βραχίονα τοῦ κατηγορουμένου εἰς ἕξ μηνῶν φυλάκιση. Τώρα, ὁ κατηγορούμενος θὰ πάῃ «στὴν φυλακὴ, μὲ τὸ δεξιὸν τοῦ βραχίονα, ἀν' ἐπιθυμῇ...»

Ὅλοι «στὸ δικαστήριον ἄρχισαν νὰ γελοῦν, ἀλλὰ γέλασαν περισσότερο, ὅταν εἶδαν τὸν κατηγορούμενον νὰ ξεβιδῶν τὸν δεξιὸν τοῦ βραχίονα... Ἦταν ξύλινος!.. Τότε τὸν ἔδωκε «στὸν δικαστή, λέγων: «Νά, τὸ δεξί, ἔνοχόν μου χέρι, κύριε, δὲν θέλω νὰ πάγω μαζί του «στὴ φυλακὴ...» (Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) Ἀφρισμένο Κύμα

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Ἐνας φτωχὸς ἄνθρωπος εἶχε ἕνα παπαγάλο. Τὸ μόνο, ποῦ ὁ παπαγάλος εἶχε μάθει νὰ λέγῃ, ἦταν «οὔτε ἀμφιβολία πρέπει νὰ ὑπάρχῃ γι' αὐτό.» Ὁ παπαγάλος, ὅταν εἶδε ἕνα φτωχὸ ἄνθρωπον, εἶπε «οὔτε ἀμφιβολία πρέπει νὰ ὑπάρχῃ γι' αὐτό.»

Μία φορὰ, ὁ κύριός του ἀπεράσισε νὰ τὸν πουλήσῃ πῆγε λοιπὸν στὴν ἀγορὰ καὶ φώναξε: «200 δραχμὲς γιὰ τὸν παπαγάλο μου! Ποιὸς θέλει νὰ τὸν ἀγοράσῃ!» Κάποιος, ἀκούοντας τὴν ὑπερβολικὴ τιμὴ, ἐγύρισεν τὸν παπαγάλο καὶ ρώτησε: «Κοκὸ, ἀξίζεις 200 δραχμὲς;»

«Οὔτε ἀμφιβολία πρέπει νὰ ὑπάρχῃ γι' αὐτό», ἀπάντησε αὐτὸς κατὰ τὴ συνήθειαν του. Κι' ὁ ἄνθρωπος εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν καὶ ἀγόρασε τὸν παπαγάλο.

Τραγοῦδι τῆς Δευτερίως

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ξέρεις, Φίλικο, τί μοῦ ἔκανε πρὸ μεγάλη ἐντύπωση στὴν Ἐκθεσιν; Ἐνὲς ρολοὶ τοῦ τοῖχου, ποῦ κάθε ὥρα ἔβριζε μὲ πιστολιά. — Γιατί; — Γιὰ νὰ σκοτῶν τὸν καιρὸ. — Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαίδρου... — Τάκη, νὰ μὴν παίζῃς μὲ τὰ σπέρτα, γιὰτὶ θὰ βάλῃς φωτιά. — Καὶ ὁ Τάκης: — Δὲν θὰ καὶ τὸ σπίτι, γιὰτὶ εἶνε ἀσφαλτισμένο. — Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεῶς... — Ὁ Καθηγητής. — Ἐστὸ νὰ μοῦ εἰπῇς τὰς ὥρας τοῦ ἔτους. — Ἀνοῖξιν, θέρος, φθινόπωρον, χειμῶν. — Καθηγητής. — Πολὺ καλὰ! Καὶ τώρα τί ὠραν ἔχομεν; — Πέντε καὶ δέκα. — Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐφῆβου Ἐφῆβου

— Ὁ Καθηγητής. — Ἐστὸ νὰ μοῦ εἰπῇς τὰς ὥρας τοῦ ἔτους. — Ἀνοῖξιν, θέρος, φθινόπωρον, χειμῶν. — Καθηγητής. — Πολὺ καλὰ! Καὶ τώρα τί ὠραν ἔχομεν; — Πέντε καὶ δέκα. — Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐφῆβου Ἐφῆβου

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ τομους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περᾶτε ὥρα τὰς ὥρας σας.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 165^{ος} ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β'. ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1917

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιούται νὰ λάβουν μέρος: ὅσοι μὲν, ὅλοι ὅσοι ἔχουν φεγγαροῦ διὰ τὸ 1917, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 50 εἰς γραμματὸσημον, οἱ λοιποὶ συνδρομηταί, καὶ ὁραγῆς μίας (δρ. 1) οἱ ἀγορασταί.

2.—Ἐκαστὸς τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων πρὸς σύνθεσιν, ἡλικίαν του, ἀδμοσιεύτων, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεροι τῶν 10, οὔτε περισσοτέραι τῶν 15.

3.—Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν Πνευματικῆς Ἀσκῆσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς: «Διαβεβαίωσιν καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ ἄλφθηδες τὸ ὄνομα: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, διαβεβαίω τὴν Διαπλάσιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀνέγραψα ἀλλὰ ἄλλοθεν ἐκ χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν Δημοτῶν καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων), λεγομένην παρ' ἄλλου.»

4.—Ὅταν ἡ Διαπλάσις σχηματίσῃ βάσιμον ὑπόνοιαν, ὅτι μία συλλογὴ (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολὴς αὐτῆς βεβαιώσῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε ἀντίγραφον ξένης ἐργασίας: εἴτε δημοσιευμένης, εἴτε ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαίρεθείσης, εἴτε ἐκουσίως παραφωρηθείσης, δικαιούται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ, ἂν βέλῃ, νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὰ Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύωνται—ἀπὸ 1ης προσεχούσης Ἰουνίου, αἱ ἐγκριθέναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητὴς, νὰ καταγγέλλῃ ὅσα ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προεργασίας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὠρισμένη καὶ ἀποδεδειγμένη, νὰ σημειώσῃ τὸν ὄνομα τοῦ ἐργασίας, τὸ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφὴ, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον ἔχει δημοσιευθῇ ἡ καταγγελλομένη Ἀσκῆσις.

Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνύμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφωνται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον καὶ, κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὅχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις: ἔκαστος συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀφαιρῇται ὡς ὀφειλόμενον ἐκ τῶν μὴ καταγγελλομένων.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅση τὸ δυνατόν πληρῆς: νὰ περιέχῃ ὁλολόγῃ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις: ἕκαστος ἐνός, καὶ ἢ τῶν τῶν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν «Διάπλαιν». Ἰδιαιτέρως συνιστάται εἰς τοὺς συνθέτας νὰ πορεύωνται τὰ τετρίμηνια καὶ τὰ στερέτυπα, τὰ χιλιάκις δημοσιευθέντα, ὡς Ἀετός-ἔτος, Ἀλ-Ἰός-Λά-Ἰος, Κάμηλος-Μῆλος κτλ. καὶ νὰ σκέπτονται ὅλην διὰ νὰ κρύβουν νέας, πράγματι πρωτότυπας ἀσκήσεις, μὲ λέξεις καὶ συνδυασμοὺς ἀνεκμεταλλεύτους.

7.—ἈΠΕΝΑΝΤΙ ἐκάστης Ἀσκῆσεως, εἰς τὴν περιόριστον τῆς σελίδος, πρέπει ἀφεύκτως νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις τῆς.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσων ἢ παραλείψων σκοπῶν: νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, ὅτι καταταγῶν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οὐδὲν ἢ ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν.

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ ἐκτενέστεραι, εἰς μεγάλα ἐκ κοινῇ λόγου τετράδια (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χειρογράφα ἀκατάστατα, μονοζυγυριμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, οἰστρονται εἰς τὸ καλῶς.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι: «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, διὰ τὸν 165ον Διαγωνισμὸν εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου ἔ. ἔ. (Ἐλπομεν νὰ τὰς στείλῃτε μὲ χειρογράφα ὑπὸ τινὴν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά).

11.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Β' Ἐξαμηνίας τοῦ 1917 θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν «Διάπλαιν» Ἀσκήσεις κατ' ἐλευθέρην ἐκλογὴν, ἐκ τῶν ἐγκριθέναι τῶν παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν Ὀκτώβριον θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1918. Ἐν τῇ μεταξῇ, οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους πάντων τῶν μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοῦ: ὁποῖους ἐλάπει εἰς τὸ 7. Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ βραβείων (φύλ. 1ον, σελ. 8.)

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 161ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιεύωνται προσεχῶς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸς Κεφ. 1Β.]

α.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετιδέως

Α	ΔΟΥ	ΔΟΣ	Α
ΝΕΙ	ΚΟΥ	ΝΑΣ	ΔΟΣ
ΒΙΣ	ΣΗ	ΖΟ	ΟΣ
ΜΑ	ΝΙ	ΠΑ	ΝΑ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθῶν πέντε μεγάλοι ποταμοί.

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τῶν Βαλκανίων F**t d* gr**s, *n m*ng* d* m*ts*! Νάναγγωσθὶ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Λύσεις τοῦ 20οῦ φύλλου

α.) Παρνασσός, Πίνδος, Ταῦγετος, Οἶτη, Ὀσσα, Πήλιον.—β.) Σὺς - Μῦς.—γ.) Il faut rendre le bien pour le mal.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου τὴν 25ην Ἀπριλίου 1917.

ΔΕΝ ἔχω σήμερα πολὺν τόπον. Γι' αὐτὸ μὲ λίγα λόγια θ' ἀπαντήσω σὲ ὅλους.

Τρελλὴ Κορφαποπόδα, ἔλαβ' ὅ τὸ γράμμα σου τὸ ἀπὸ 24 Φεβρουαρίου. Καθὼς καὶ τὰλλα δυὸ ποὺ κατ' ὁρῶσες νὰ μοῦ στείλῃς διασκοῦντος τοῦ ἀποκλεισμοῦ. Τί νὰ γίνῃ, ὑπομονή! Ἐύχομαι νὰ μπορέσῃς γρήγορα νὰ διαβάσῃς τὸν χειρτερισμὸν μου αὐτόν.

Ὁ Κυματοθραύστης δὲν σοῦ ἔστειλε ἀκόμη τετράδιον, Ἰρις, καὶ ὅ τὸ τοῦ θυμίσω. Ὅσον διὰ τὰ Μικρὰ Μυστιὰ, αἱ ἐρωτήσεις των εἶνε πάντες αἱ ἴδιαι, ὅχι ὅμως κ' αἱ ἀπαντήσεις. Καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ποικίλιν ἐνός Λευκάματος.

Τὸ Φτωχὸ Χαμομήλι μὲ πληροφορεῖ, ὅτι πολλὰ βιβλία, ἀπὸ ἐκείνα ποὺ ἀνέφερε ὁ κ. Φαίδων στὴν ἐπιστολὴν του, τὰ ἔχῃ διαβάσει. Δὲν εἶνε, λέγει, ἴσως τῆς ἡλικίας του, ἀλλὰ ἔχει μεγάλῃ κλίσι νὰ διαβάσῃ. Καὶ ὅμως, δὲν εἶνε πάντα ἀβλαβὲς νὰ διαβάζῃ κανεὶς βιβλία ἀνώτερον τῆς ἡλικίας του.

Ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ Ε: Μία μέρα, ἔκουσε ἕνα γέρο νὰ λέγῃ σὲ μίαν γρηά: «Τὰ οὐράνια φροντίζουν γιὰ τὰνθρώπινον τὰνθρώπινον»

ὅμως δὲν φροντίζουν γιὰ τὰ οὐράνια.» Πολὺ καλὸ!

Ὁ Ἐθνοφύλαξ μοῦ γράφει, ὅτι μεθύριον ποῦ θὰ ἐορτασθῇ ἡ Ἐκκτονετηρὶς τοῦ 21, πρέπει καὶ ἡ Διαπλάσις νὰ ἐμφανισθῇ μὲ μεγάλην καινοτομίαν. Μὰ βεβαίως ποῦ θὰ κάμῃ πολλὰ καὶ ἡ Διαπλάσις. Ἐχομεν ὅμως καί τινος ὡς τότε...

Τὰ σάραντα χρόνια, Νικητὴς τῆς Αἴθρας, δὲν μπορεῖ νὰ ἐορτασθῇ ἔτσι. Ἐώταστα τὴν Τριανκοετηρὶδά μου, ἐπειδὴ δὲν εἶχα ἐορτάσῃ Εἰκοσιπενταετηρὶδα. Ἦτο μία ἐορτή, ἡ ὁποία εἶχε καθυστερήσῃ. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπαναληφθῇ, πρέπει νὰ ἔλθῃ ἡ Πεντηκονετηρὶς. Αὐτοὶ εἶνε οἱ σταθμοὶ ποὺ ἐορτάζονται: τὰ 25, τὰ 50, τὰ 75, τὰ 100... Ἐ, ὁ Θεός; μᾶς ἀξιώσῃ!

Ἡ Εὐφροσύνη Μνεῖα, Ἀση, δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ἀθρόον. Εἶδες ὅτι σ' ἐπρόλαβα καὶ προκηρύττω σήμερον τὸν νέον Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἔχετε ἔτοιμες συλλογὰς, νὰ μοῦ τὰς στείλῃτε ἀμέσως. Μὴν περιμένετε τὴν τελευταίαν ἡμέραν.

Ναί, Κ. Ἀντ. Κρον., ἐδίδασκα κ' ἐγὼ σὰς; ἐφημερίδας, διὰ τὴν μαθητικὴν συμμορίαν ποῦ λές. Καυνοῦργα ἡμέματα τοῦ Πιχρεῶν καὶ Σαί. Τί καλὰ ποῦ ἔκαμες νὰ κάμῃς αὐτὰ τὰ φυλλάδια, ποῦ κατὰ λίθος εἶχες ἀγοράσῃ!

Δυστυχῶς, Γερμανοὶ, καὶ οἱ Κινηματογράφοι ὅλο «ἐστυμωμένα» παίζον καὶ δυστυχῶς, ὅλο παιδιὰ πηγαίνουν καὶ τὰ βλέπουν... Ὡς πῶς εἰς τὴν Δουκίαν, ὅτι τὴν εὐχαριστεῖς πάρα πολὺ γιὰ ὅσα μοῦ ἔγραψε γιὰ τὸ τετράδιόν σου.

Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριδῶς, Θαλασσοπόδι τοῦ Στόλου, ἔγραψε κ' ὁ κ. Φαίδων τὴν Ἐπιστολὴν ἐκείνην, γιὰτὶ ἐμάνευσεν πῶς οὕτῃ τὴ γνώμην τὴν ἔχουν πολλοί. Καὶ γι' αὐτὸ εἶπε, ὅτι ὁ σημερινὸς ἀναγνώστης εἶνε λιγάνι κακοσυνειθισμένος.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά επιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου (0) μὲ Ἀδραν τῆς Θαλάσσης, Δίφνης Κλωνάρι, Μέγαν Ναπολέοντα, Ναπολέοντα Α', Μυγκέ, Χάδεμπα τ' Ἀγέρα, Στεννημαχιώτακι, Νικητὴν τῆς Αἰθρίας—τὸ Ἑλληνικὸν Αἶμα (0) μὲ Πατριὸν Διαβολάκι—ὁ Δαρνοστεφὴς Βασιλεὺς (0) μὲ Μάδιντρα Βασιλέα, Μαομαρωμένον Βασιλῆαν, Βαοβαρομάχον Ἑλλάδα, Ἰούλιον Καίσαρα, Νικηφόρον Εὐζωνον, Πειρακτῆριον—ἡ Ἀγριόπαπια (0) μὲ Λευκὸν Ἀετὸν, Αὐτοκρατορεῖαν τοῦ Βυζαντίου, Γκραζιέλλαν, Ἰοῖδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Περαστικὴν (κάθε μῆνα πρέπει) Μυγκέ (διεδιβόστη) Ἑλληνικὸν Στέμμα (ἔχει καλῶς) Μυστηριώδεις Ἀναγνώστας (ἀφοῦ ἡ Διάπλασις εἶνε «ὁ ἀχώριστός; σὺς σύντροφος» τὰλλα περιττά!) Πηνελόπην Σ. Μ. (καὶ τοῦ χρόνου λοιπόν... νὰ μὲ γέλασθ; σὺ) Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα (ἀκούς; λέει; πολλὴ εὐχαρίστω;) Βοσκοπούλαν τοῦ Πηλίου (ἔν δὲν τὸ εὖρη, γράψε μου νὰ σοῦ τὸ στείλω) Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις) Σβεοθεῖσαν Ἑλπίδα (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Γυνθειωτάκι (ψάξα παντοῦ, ἀλλὰ τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔλῃφθῃ) Κ. Δ. Ελ. (ὦρατο τὸ αἰνιγμά σου· εἶνε ὅμως δικό σου;) Γενναίωφρον Στρατηλάτην (συμεορφώθῃν) Ἰωάννην Σοκλ., Φαιδρόν, Πατριδα τῶν Ἡρώων κτλ. κτλ.

Ἰωάννην Κούρε., Ναυτάκι τῶν Σπετιοῶν, Δαρνοστεφὴ Βασιλέα, (ἔλαθα. εὐχαριστῶ.) Δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Ἑλληνικὸν Αἶμα, Θολαμβον τοῦ Δικαίου (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαθα μετὰ τὴν 24ην Ἀπριλίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23ης Ἰουλίου.

285. Λεξιγριφος

Μ' ὅποια ὄλη κι' ἂν ἐνώσῃς

Ἐνὰ ἐπίρρημα κοινόν,

Ἀριστούργημα ἀρχαίων

Θὰ μᾶς κάμῃς στὸ λεπτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαοβαρομάχου Ἑλλάδος

286. Συλλαβόγριφος

Σὲ δύο νότας, λῦτα μου,

Σύμφωνον ἐκόλλησα

Κι' ἄλλο, γαλλικόν

Καὶ μπροστὰ μου ἔφαγα

Εἶδα καὶ ἀπόρησα

Ἀστρων πληθυσμόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλπίδος τῆς Ἑλλάδος

287. Μεταγραμματισμός

Ἦμουν Ρωμαῖος Δῆμαρχος

Μ' ἀλλάζεις τὸ κεφάλι;

Ἐνὰς ἀπὸ τοῦς Δώδεκα

Ἀμέσῳ θὰ προδῶλῃ

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς

288. Ρόμβος

* = Σύμφωνον.

* * * = Σῶμα Ἰππικῶς,

* * * * * = Ἀρχαῖος δημαγωγός.

* * * = Θεός.

* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ῥοῖα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

289. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον καλλιτέχνην.

1, Φυσικὸν φαινόμενον. 2, Ξυλουργικὸν ἔργον. 3, Βιβλίον. 4, Ἐπίρρημα τόπου. 5, Μέγας ἀστήρ. 6, Νῆος τῆς Ἑλλάδος. 7, Αἰσθημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα

290. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἀρχαῖος Φιλόσοφος.

2 1 2 3 8 = Ἐπίθετον.

3 2 6 3 8 = Ποτόν.

4 5 6 5 2 3 6 = Τρίχωμα.

5 4 4 3 6 3 8 = Συγγενής.

6 5 8 8 3 8 = Κένταυρος.

7 1 3 6 7 = Συναίσθημα.

8 2 4 5 2 3 6 = Ἀκρωτήριον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Κορφατοπούλας

291. Φωνηεντόλιπον

ρλ - στ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Ὁνειρώ

292. Γρίφος

ἂν	οἶσθ	1	1
μῆν		1	1
		1	

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλων 3 καὶ 4

24. Ἰλις (Ἰλη, ἄς [h]).—25. Ζῆθος (ζῆ, θός).—26. Ἀρμα, ἄσμα.—27. Ἡ περιστέρα τοῦ Νῶε.—28-32. Διὰ τοῦ Μ: μῦθος, μύτη, νόμος, μέλος, Μῆλος.—33. 20: 10=2+3=5×3=15—15=0.—34. ΑΣΙΑ-ΚΩΠΗ (Ἀ-Καρία, Σωκράτης, Ἴππος, ἈΗδών).—35. Οὐ δύναται τις δυοὶ κυρίους δουλεύειν. (οὐ δεινὰ τέτις δις - οἷοι - ρε εἰς δου - λευί ν.)

36. Δανία (Δάν, ἴα).—37. Λαδόγα (λα, δό, γα).—38. Αὐστραλία - Αὐστρία.—39. Λευκός - Λευκάς.—40. Ἀθηνά.

41. Η Μ Ι Ο Ν Ο Σ 42-44. 1, Ὁ

Η Α Π Ι Σ Σ Α ὄνος εἶνε ζῶον. 2,

Ο Η Ι Ι ἡ λύρα εἶνε μου-

Ν Δ Σ Τ σικόν ὄργανον. 3,

Ω Ο Ὁ κόραξ πετρελ.—

Ν Σ 45. ΝΑΥΠΑΙΟΝ

φος, Πλάτης, Λευκός, Ἰκνός, Ὀλιον, Νύξ).—

46. Κατὰ φωνὴν καὶ γέγραπτος.—47. Ἐσο φι-

λόκαλος (ἐς ο φίλ - ὁ καλός.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1917

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 16 Ἀπριλίου τὸ πρῶτ' ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1768 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προσπληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἔτησαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον, ἢ τριμήνιον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάμετο ἡ 15 Ἀπριλίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοὶ:

1377, ἐκέρδισεν ἑν ὥρολόγιον τῆς τσέπης.
639, 1498 ἐκέρδισεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.

61, 862, 1614 ἐκέρδισεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.

184, 510, 358, 1734 ἐκέρδισεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.

749, 123, 1135, 696, 28, ἐκέρδισεν ἑκάστος ἀνὰ μίαν ἔτησαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχέους ἔτους.

1318, 418, 1445, 293, 561, ἐκέρδισεν ἑκάστος ἀνὰ ἑν ἀντίτυπον τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης.

1219, 1088, 40, 941, 1523, 93, 1284, 765, 1649, 88, ἐκέρδισεν ἑκάστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3.50.

1754, 1052, 1518, 596, 1123, 497, 1345, 320, 1406, 136, 1467, 661, 1231, 834, 1692, 374, 880, 1579, 257, 1177, ἐκέρδισεν ἑκάστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 δρ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζί με τὸ 23ον φύλλον τῆς προσεχέως ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιούται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τῆς ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσως οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τοίμους κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀπηνθυμένων σημεριον ἐπιστολῆν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὀρίσουν τοίμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1917 θὰ γίνῃ τὴν 16 Ἰουλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς κληρώσεως συνδρομὴν ἔτησαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τριμήνιον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἰουλίου 1917. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς 3ης Κληρώσεως ὅμοια με τὰ τῆς ἀνωτέρω 2ας.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων
ἐλήφθησαν ἀπὸ 19—25 Ἀπριλίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Χ. Γ. Βούλτερης, Ζωὴ Ἥπειρος, Πηνελόπη Μωραῖτου, Α. Π. Χατζόπουλος, Ἰω. Φ. Καρβούνης, Κ. Σαμοθράκης, Θ. Γιαννουλάπουλος, Κ. Β. Αγαῖος, Διον. Κ. Ζαννίδης, Χ. Ι. Μπόλλας, Αλ. Θ. Νικολάου, Σπ. Ἀντ. Ρουσσέας, Ν. Γ. Κορβέσιος, Μαρία Δ. Ἀλεξάνδρη, Γεωργιανόπουλος, Γ. Ὀλσον, Ἐρημ. Μπάουμαν, Αἰκατερίνη Ι. Ντασιόν, Ν. Γ. Πελεγοῦς, Α. Π. Πετρίδης.

ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ: Κ. Α. Τριανταφύλλου, ΒΟΛΟΥ: Κ. Γ. Παπαγεωργίου, Α. Σκολιμῆς, Δ. Παπαγεωργίου, Αντ. Καμινιώρης, Ἰω. Γ. Παπαγεωργίου, Δημ. Γαμβέτας, Δημ. Γ. Θεοδωρίδης, Πάρις Γ. Βατσέλας, Δημ. Γ. Κατοίμας.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ: Ν. Β. Μάστορης, Κ. Γ. Κουμπής.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαρνοστεφὴς Βασιλεὺς.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἰω. Ν. Ἀντωνάκος, Κατίνα Γκίνη.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Διονυσία Ε. Χαλῆ.

ΛΙΜΝΗΣ: Κ. Γ. Γυφτόδημος.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Β. Κωνσταντάκοπουλος, Χά. Χά.

ΝΑΥΠΑΙΟΥ: Γεώργ. Σ. Καμπίτης.

ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟΥ: Αντ. Κ. Γιαννακόπουλος, Αθ. Ν. Κορώνης, Φιλ. Δ. Γουλῆς.

ΠΑΤΡΩΝ: Λεῶς Π. Νικολόπουλος, Ἰσμήνη Ι. Χαραλάμπη, Β. Παπατάου, Σωτηρία Παπαθανασίου, Βάσω Οικονομοπούλου, Μίμης Οικονομοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μιχ. Γαλανάκης, Κ. Δρόσος, Π. Κ. Κούρταλης, Ἰω. Κ. Κούρταλης, Σωτηρία Φουντούκου, Ι. Γ. Νικολόπουλος, Π. Π. Χρυσούλης, Ι. Π. Χαραμῆς, Γιούλα Κ. Λάγκα.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κ. Ν. Γεῖβας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: Κ. Ε. ΛΑΓΑΚΟΣ ἐν Αθήναις, ἸΩΑΝΝΗΣ Ν. ΑΝΤΩΝΑΚΟΣ ἐν Λαυρεῖον καὶ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΥ ἐν Πάτραις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.